

[Justitsministeren.]

være på det allernøjeste overvåget af det politi, vi har til den slags ting her i landet.

Ib Nørlund (DKP):

Der var i de forhold, jeg påpegede, ikke tale om almindeligt politisk modarbejde. Der var tale om et arbejde gennemført med ulovlige metoder og på en særdeles provokatorisk måde.

Jeg kan for så vidt give ministeren ret i, at selvfølgelig behøver alle de oplysninger, som foreligger i pressen, ikke at være hundrede procent korrekte, men årsagen til, at der opstår gisninger, at der opstår tvivl osv., er dog først og fremmest ministeren, idet han ikke sørger for at få en vedtagelse igennem regeringens sikkerhedsudvalg om, at nu vil man lægge kortene på bordet. Det er dog den eneste måde, man kan prøve at afgrænse på og fastslå, hvad denne sag indeholder og ikke indeholder.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg skal ikke nægte hr. Ib Nørlund at tage en sådan sag som denne i regeringens sikkerhedsudvalg, men jeg vil samtidig forsikre ham om, at den vil komme dér med den indstilling, som jeg har givet udtryk for her i tinget.

Fuglsang (DKP):

Mit spørgsmål vedrører bare en enkelt side af denne sag, nemlig ministerens forsøg på at berolige befolkningen med, at disse Watergatelignende foreteelser ikke skal gentage sig. Mit spørgsmål lyder: finder ministeren det ikke juridisk, men ikke mindre moralsk, rigtigt, at de lovstridigt erhvervede oplysninger, som man er kommet i besiddelse af, hurtigst muligt tilbageleveres til den, der var offer for disse lovovertrædelser?

Jeg spørger, fordi jeg selv har været offer for noget lignende, men også fordi ministeren i sin tidligere egenskab havde et søgnebarn, som kom til at tilbringe 4 år i fængsel og koncentrationslejr på grund af sådanne dokumenter og også dengang i 1945 blev nægtet tilbagelevering med den begrundelse, at nu var den tid forbi. Denne sag viser, at det var den ingenlunde. En af forudsætningerne for, at denne tid virkelig skal være forbi, er, at sagen undersøges til bunds, men også at den slags dokumenter i diverse kar-

toteker tilintetgøres og tilbageleveres til ofrene for dem.

Justitsministeren (Orla Møller):

Begge dele kan jo i hvert fald ikke lade sig gøre, at man både skal tilbagelevere dem til de personer, der i speciel grad har været genstand for dem, og samtidig skal oplysningerne destrueres.

Jeg ville finde det helt urigtigt, hvis der overhovedet fandtes materiale af den art, der her gisnes om, at det så blev udleveret til de pågældende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gert Petersen* (SF) til justitsministeren:

„Kan ministeren oplyse, hvorvidt de i dagspressen fremkomne oplysninger om omstændighederne vedrørende aflytningen af et folketingsmedlems lejlighed i 1958 er rigtige?“

(Spm. nr. 280).

Skriftlig begrundelse.

Der er tale om aflytningen af daværende folketingsmedlem Alfred Jensens lejlighed. I *Minavisen* og *Information* er det blevet hævdet, at referatet af det aflyttede materiale blev videregivet til og gennemlæst af medlemmer af den daværende regering, enten omgående eller med nogen forsinkelse. I dagspressen er det anført, at H. C. Hansen gennemlæste materialet, og at en af årsagerne til, at sigtelsen mod den ansvarlige for aflytningen blev frafaldet, var, at den pågældende måtte formodes at have handlet i god tro, og at man derfor måtte forvente, at han ville blive frifundet.

Det er disse to problemer, der ønskes belyst i justitsministerens svar. Personspørgsmålene i øvrigt forekommer ikke spørgeren væsentlige, men vi må vide, om den danske regering var delagtig i aflytningen. Det siger sig selv, at sagen i så fald tager sig endnu alvorligere ud, end det oprindeligt var tilfældet.

Gert Petersen (SF):

Man må jo sige, at den afsløring, som en anonym højtstående dansk politiker kom med ved juletid, har fået afsløringerne til at rulle, og jeg tror ikke, at ministeren gør